

เมื่อได้พบประสบกัศตร์ เธอน่ารักจนฉันทรนัใจ

สุดยอดดวงใจ **ซึค**

อาร์ต

"คู่หมั้นจะนอนด้วยกันได้มั๊ยคะ?" เธอ ประหลาดใจกับความ
จาหาญของตัวเอง แต่ก็ยังรอคอยคำตอบอย่างใจจดใจจ่อ

มีอึ้งกำลังเผลอเพินันห้ายเธอหยุดชะงัก และเขาก็ก้มลง
จนหน้าผากของทั้งคู่ประสานกัน

"ไม่ได้ครับ"

"เป็นเพราะว่าฉันเป็นสาวบริสุทธิ์อย่างนั้นเหรอ?" เธอถาม
รู้สึกได้ถึงน้ำตาแห่งความหงุดหงิดใจกำลังเข่อล้นอยู่ในดวงตาทั้งสอง
ข้าง

จามีร์เพิ่งรู้สึกได้สติทันทีจากความบ้าคลั่งที่กระดุนให้เขา
กระทำและเพิ่งหยุดไป นั่นี่เธอยังคงเป็นสาวบริสุทธิ์ ชีวิตมันช่าง
ไม่ยุติธรรมเอาซะเลย

"ใช้ครับ สิ่งนี้เป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่ง"

"แต่ว่าฉันไม่ใช่ว่าจะเป็นสาวบริสุทธิ์นี่" หญิงสาวใจคอครวญ
และก็รู้สึกตกใจทันทีเมื่อใบหน้าของเธอแดงก่ำ รวมไปถึงลำคอ แม้
แต่ทรวงอกทั้งสองข้างก็ยังรับรู้ อย่างรวดเร็วกับเรื่อร่าของเขาดัง
แนบสนิทกับเธอ

เขาไม่ได้หัวเราะเธอ ไม่แม้แต่ว่าจะยิ้มด้วยซ้ำ เขากลับจุ่มพิด
เธออย่างหนักหน่วงและรวดเร็ว

"เราต้องรอ"

"แต่ฉันรอไม่ได้"

เขาคงเสียใจครางราวกับคนจมน้ำซึ่งโผล่พรวดขึ้นมาเป็นครั้งสุดท้าย
และกำลังจะจมลง ความเครียดแข็งกายได้ดันเขาเธอเกร็ง
กระดุกขึ้นทันที จากนั้นเขาก็จุ่มพิดเธออย่างถุกตึกอีกครั้ง

ชุดขอตดวงใจซิค

โดย ชารดี

ราคาปก 159 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

จัดทำในรูปแบบอีบุ๊กโดย สำนักพิมพ์ จอย บู้คคลับ
60/12 (ตรงข้ามบ้านพักข้าราชการตำรวจ) ถ.สาละยา-นครชัยศรี
ตำบลสาละยา อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม 73170
โทร. 02-800-2568, 02-800-2611 (9.30-17.00 น. จ-ศ)
แฟกซ์ 02-800-2569
หนังสือฉบับตีพิมพ์เป็นเล่มปกเดิม สั่งซื้อได้ที่สำนักพิมพ์

จอย
บู้คคลับ

สมุดขดดวงใจซัด

โดย สารดี

“คุณเพชรรัตน์”

หญิงสาวไม่ใช่คุณเพชรรัตน์ แต่เธอคือแคทเธอรีน มาเรีย และเธอต้องกลายมาเป็นเชลยของซีกแซนเจ้าเล่ห์ ผู้ยังคงใช้ชีวิตอยู่ภายใต้ระเบียบแบบแผนและกฎเกณฑ์แห่งทะเลทรายอันร้อนระอุ ดินแดนที่คนแข็งแกร้งที่สุดเท่านั้นถึงจะสามารถใช้ชีวิตรอดอยู่ได้

เขากำลังมาแล้ว หญิงสาวได้ยินเสียงทุ้มต่ำ โทนเสียงต่ำและแกร่งบ่งบอกถึงความเป็นชายอย่างแท้จริง เมื่อชายหนุ่มพูดเสียงรั่วอยู่ในลิ้นกับใครคนหนึ่งด้านนอกกระท่อม โคมไฟไม่สามารถจับใจความได้แม้แต่นิดเดียว

เธอพยายามแกะแก็งเข็มนาฬิกาการขังมือทั้งสองข้างอย่างแน่นหนา และก็ไม่มีทีท่าว่าจะหลุดออกมาง่ายๆ ถึงแม้มันจะเป็นแค่ขี้าเนื้อนุ่มก็เถอะ แต่ทว่าก็ถูกผูกไว้ อย่างแน่นจนข้อมือเธอไม่สามารถกระดิกกระเดี้ยวได้เลย

แล้วถ้าเธอสามารถแกะเข็มนาฬิกาที่มัดได้ เธอจะทำยังไงต่อไปล่ะ? ឹងหนีหรือยัง?

แล้วจะหนีไปไหนดี?

บัดนี้หญิงสาวอยู่ท่ามกลางทะเลทราย ซึ่งแสงแดดอันร้อนระอุกำลังแผดเผาอยู่ด้านนอกของกระท่อมที่พิค จาการ์อันจัดแต่ว่านเข้ามา

ถึงภายในกระโจม และเธอก็ไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยตัวเองแม้แต่วันเดียวในดินแดนแห่งความแห้งแล้งและกว้างใหญ่ไพศาลเช่นนี้

และแล้วชายหนุ่มก็ปรากฏตัวขึ้น

เขายืนขวางอยู่ตรงทางเข้ากระโจมที่หญิงสาวถูกจับมา ยังไว้ใบหน้าที่เขาถูกมัดด้วยเชือกในเงามืด และนั่นก็ทำให้เธอได้เห็นเพียงเรือนร่างอันสูงใหญ่ซึ่งห่อหุ้มด้วยกางเกงขายาวสีขาว และเสื้อคลุมตัวยาวเหมือนกันกับที่คนของเขาสวมใส่ เสื้อคลุมสีดำสนิทบอกว่า ทั้งตัวจากช่วงไหล่กว้างและมีกบินลงมาจนเกือบถึงหน้าแข้ง จิกทั้งผ้าคลุมศีรษะสีแดงสลับขาวสนิท เพื่อเป็นสิ่งที่แสดงว่าผู้ชายคนนี้มีตำแหน่งเป็นซีก โดยผ้าคลุมศีรษะจะถูกยึดไว้ด้วยเกลียวสายไหมสีดำ

ชายหนุ่มยืนอยู่ท่ามกลางไปราวสิบห้าก้าว แต่ใบหน้าที่เขาก็ดึงลงมอดม้วยด้วยเงามืดที่ทอดตัวลงมา มีเพียงแนวสันคิ้วเข้มแข็งแกร่งเท่านั้นที่บ่งบอกถึงความยโสโอหังของเขาอย่างเห็นได้ชัด

"คุณเพชรรัตน์"

แต่เพชรรัตน์ มาเรีย เพชรรัตน์ กำลังจับใบหน้าที่อยู่กับกำปั้นน้อยๆ ของตัวเองและก้มลงน้ำขึ้นทันที ค่อย ๆ กวาดสายตาไปรอบๆ ตัว เริ่มสังเกตเห็นว่าแม้กระโจมห้อยด้วยผ้าแพรสีฉูดฉาดมากมายมีลูกแพนที่ด้วยกำพองปูนซีเมนต์สีเทาหม่น มีเพียงโปสเตอร์โฆษณาเกี่ยวกับหนังสือ การขับรถที่กำลังจะออกและงานวิชาการซึ่งกำลังจะจัดขึ้นในไม่ช้าเท่านั้นที่เป็นสิ่งช่วยให้กำพองห้องดูมีชีวิตชีวาขึ้น

และนี่ก็คือผนังของห้องพักในห้องสมุดสาธารณะ ไวท์เฮเวน ซึ่งจากาศจะเย็นเย็นใกล้เคียงชิดพหุ และวอชิงตันมากกว่าจะร้อนระอุราวกับทะเลทรายซาฮารา

แสงเรืองรองสาดส่องอย่างจางบนใบหน้าที่ของเจ้าหล่อนผู้ซึ่งกำลังยืนอยู่ตรงหน้าเธอ

"คะ คุณแคมเดน?"

หญิงสาวพยายามจัดเสื้อตัวนอกซึ่งทำจากผ้าโพลีเอสเตอร์แบบสองชั้นให้ดูเรียบร้อยขึ้นโดยสีของผ้าแทบจะเป็นสีเดียวกับผนังห้องสมุด คุณแคมเดน หัวทท้ายของแคทเธอรีนทำให้น้ำเพียดย

"คุณใจลดอีกแล้วนะ คุณเพรสตัน"

น้ำเสียงบ่งบอกถึงความไม่พอใจของหญิงสูงวัยกว่ากระทบบเข้ากับขีดความอดทนของแคทเธอรีนซึ่งปกติมีมากมายไร้ขีดจำกัด บางทีถ้าเพียงแต่ผู้ชายในฝันคนนั้นของเธอก็ปรากฏโฉมหน้าให้เธอได้เห็น นั่นก็คงช่วยให้เธอไม่รู้สึกรังเกียจขนาดนี้ก็ได้

แต่ทว่าคนๆ นั้นไม่เคยมีจริงสักที และ ครั้งนี้ก็ยังเป็นเช่นเดิม ผู้ชายเจ้าเล่ห์คนนั้นก็ยังคงหลบหลีกอยู่ในจินตนาการของเธออยู่ต่อไป

"ฉันยังอยู่ในช่วงพักนะคะ" หญิงสาวย้ำเตือนเจ้าพ่ออย่างสุภาพนุ่มนวล

"ก็จริง แต่เรามีบางอย่างต้องทำละแล้ว"

และเธอก็กระหนักรั้งการเริ่มต้นของบทเทศนาอันแสนจะคุ้นเคย แคทเธอรีนกลืนเสียงถอนหายใจทันทีเมื่อรับรู้ว่าช่วงเวลาพักทานอาหารกลางวันของเธอคงจะถูกคัดถอนสั้นลง อีกครึ่งหนึ่ง

ไอมิรี บิน โจมาร์ ซัล เควคาร์ท อย่างก้าวเข้าไปในห้องสมุดและสอดสายสายตาเพื่อมองหาแคทเธอรีน มาเรีย เพรสตัน ว่าที่ภรรยาของเขา

ภาพของหญิงสาวยังคงประทับตราฝังอยู่ในใจของผู้ชายหนุ่ม เนื่องจากการแต่งงานแบบคลุมถุงชนในหมู่สมาชิกราชวงศ์เจ้านายเป็นเรื่องธรรมดา แต่สำหรับของเขานั้นแตกต่างไปจากคนอื่น

แคทเธอรีน มาเรีย เพอร์สตัน ไม่ได้ระ และระ คายเลยว่ากำลังจะกลายเป็นภรรยาของเขาในอนาคตอันใกล้นี้ เนื่องจากพ่อของหญิงสาวอยากจะให้มันเป็นเช่นนั้น

และ นั่นก็เป็นหนึ่งในเงื่อนไขของข้อตกลงระหว่างลุงของจามิรี และแอริเอลด์ เพอร์สตันโดยจามิรีจะต้องทำให้แคทเธอรีนกลายเป็นภรรยาของเขาโดยปราศจากการเปิดเผยให้เธอรับรู้ถึงข้อตกลงของการจับคู่ในครั้งนี้ระหว่างพ่อของหญิงสาวและเจ้าผู้ครองรัฐเจธาน และจามิรีก็ไม่เคยถามถึงเหตุผลเลยว่าทำไม เนื่องจากเขาจะได้รับการศึกษาจากประเทศทางฝั่งตะวันตก จามิรีจึงรู้ว่าผู้หญิงอเมริกันไม่มีวันมองการแต่งงานแบบคลุมถุงชนเป็นเรื่องธรรมดาเหมือนกับผู้หญิงทุกคนในตระกูลของเขาอย่างเด็ดขาด

ชายหนุ่มคงจะต้องใช้วิธีการเกี่ยวพาราสิแคทเธอรีน และนั่นก็คงไม่มีความยุ่งยากใดๆ แม้แต่น้อย ถึงแม้จะเป็นการคลุมถุงชน

แต่แน่นอนว่าเจ้าชายแห่งราชวงศ์เจธานย่อมจะต้องมีการเกี่ยวพาราสิหญิงสาวที่ได้หมายปองไว้ และการแต่งงานครั้งนี้ก็จะราบรื่นไม่มีปัญหา โดยเขาคงจะใช้เวลาทั้งหมดประมาณหนึ่งเดือน

เมื่อกล่าวสองเดือนที่ผ่านมา ลุงของชายหนุ่มได้รับการแจ้งจาก แอริเอลด์ถึงความเป็นไปได้ที่ค่อนข้างสูงในการค้นพบแหล่งแร่ซึ่งหายากชนิดหนึ่งในเทือกเขาของเจธาน และชาวอเมริกันคนนี้ก็ได้เกริ่นเป็นนัยถึงการเข้าร่วมเป็นหุ้นส่วนระหว่างบริษัทบูคเจาเออิมงค์เพอร์สตันและราชวงศ์เจธาน

และระหว่างที่ชายทั้งสองยังอยู่ในช่วงของการเจรจาตกลงกันอยู่ จามิรีก็ถูกลอบทำร้ายขณะเดินทางอยู่กลางทะเลทรายในเช้าตรู่วันหนึ่ง และจากการสืบหาผู้บงการจึงพบว่าผู้ที่อยู่เบื้องหลังการลอบสังหารก็คือฝ่ายตรงข้ามซึ่งเป็นกลุ่มเดียวกับกลุ่มที่มีส่วนร่วมต่อการสืบเสาะของพ่อแม่

เขาเมื่อยี่สิบปีก่อนนั้นเอง

จามีร์ไม่แน่ใจว่าการแต่งงานกับแคเธอรีนนั้นจะเป็นส่วนหนึ่งในการเจรจาตกลงได้อย่างไร แต่ชายหนุ่มรู้เพียงว่าลุงของเขาเน้นย้ำถึงความสะกดกลายในเรื่องของวิชาฟิสิกส์ ยาวของสมาชิกในราชวงศ์เจธาน โดยจามีร์จะต้องเป็นผู้รับรองให้กับสมาชิกในครอบครัวในฐานะที่เขามีสมาชิกเป็นหญิงสาวชาวอเมริกัน

นั่นหมายความว่าไม่จำเป็นต้องไปผ่านชั้นคณูญายกทั่วไป ทั้งนี้เพื่อเป็นการรักษาความเป็นส่วนตัวและเกียรติยศชื่อเสียงของตระกูลเขาด้วยเช่นกัน

ตลอดสามศตวรรษในการปกครองของราชวงศ์เจธานที่ผ่านมา นั้น ไม่เคยมีความประสงค์จะตั้งหาสถานที่ในประเทศใดประเทศหนึ่งเพื่อตั้งทางทหารเมือง และพวกเขาก็ไม่มีความจำเป็นจะต้องทำอย่างนั้นจน และเนื่องจากเขามีหน้าที่ดูแลผลประโยชน์ทางธุรกิจในอเมริกาให้กับครอบครัวอยู่แล้ว จามีร์จึงเป็นตัวเลือกอันเหมาะสมอย่างยิ่งในการเฝ้าครองครั้งนี้นะ

ส่วนแธริสก็เพรสก็มองการแต่งงานครั้งนี้ว่าเป็นผลดีกับลูกสาวของเขา เนื่องจากความเป็นห่วงเป็นใยอย่างจอกจกหน้าในตัวของลูกสาววัยยี่สิบปีซึ่งมีแนวโน้มว่าจะครองตัวเป็นโสดอย่างเป็นเรื่องเป็นราว จากคำกล่าวอ้างของเขา เธอไม่เคยมีแม้แต่จะมีนัดกับชายหนุ่มแม้แต่ครั้งเดียว

บทสรุปของการหักล้างผลประโยชน์กันระหว่างชายสูงวัย คือประกาศิตของราชวงศ์ จามีร์ต้องเข้าพิธีวิวาห์กับแคเธอรีน เพรส

ชายหนุ่มจะออกไปที่เหยื่อของเขา ขณะเธอกำลังยืนอยู่จิกฟาลหนึ่งของห้องเพื่อให้ความช่วยเหลือเด็กชายตัวน้อยคนหนึ่ง หญิงสาวเย่งตัวขึ้นเพื่อดึงหนังสือเล่มหนึ่งออกมาจากชั้น และเจ้าเล่ห์บนส้นเท้าดำดิด

กระดุมปิดลึงคอกับกระโปรงแบบเรียบตัวยาวก็ช่างดึงดูดความสนใจเขาได้อย่างมากทีเดียว

รอยนูนของทรวงอกกลมกลึงทั้งสองข้างบ่งบอกถึงเนื้อแท้ของความเป็นผู้หญิงได้อย่างโดดเด่นจนน่าประหลาดใจและ เขาก็รู้สึกถึงอารมณ์ปรารถนาภายในกำลังก่อตัวขึ้น

นี่เป็นสิ่งที่ชายหนุ่มไม่ได้คาดคิดมาก่อน ภาพลักษณ์อันสุดแสนจะน่ารักของผู้หญิงสาว และมีเสน่ห์ทางไกลจากความสวยแบบอลังการที่เขาได้พบพบจากคู่จนของเขาในอดีต

แต่ทว่าภาพของผู้หญิงใสซื่อบริสุทธิ์ตรงหน้าก็สามารถปลุกเร้าให้ร่างกายของเขาพรั่งพร้อมได้ไม่ช้า คลื่นเขาคงหยุดชะงักการเดินทางเข้าไปหาเธอ

จะไรกันที่สามารถกระตุ้นเขาได้ขนาดนี้?

ผิวของเธอค่อนข้างขาวจั๊วะ แต่ไม่ใช่ขาวแบบไร้ชีวิตชีวา เรืองผมของเธอเป็นสีบลอนด์ แต่เป็นผมบลอนด์สีเข้มซึ่งถูกย้อมเป็นมวยไว้ด้านหลังอย่างเรียบร้อย จนแทบไม่มีความหวิหวิวเลย

และนัยน์ตาคู่ นั้นของเธอก็ทำให้เขาตะลึงงัน ดวงตาสีน้ำเงินของคอกเจนเทียนอันแรงกล้าในรูปภาพนั้นสามารถสะกดชายหนุ่มได้ และ เมื่อได้มาแลเห็นดวงตาคู่ นี้จริงๆ ก็ยิ่งพบว่าเร้าใจจนบรรยายไม่ถูก

นอกจากดวงตาของผู้หญิงสาวแล้ว ก็ไม่มีอะไรของเธอโดดเด่นสะดุดตา แต่ทว่าร่างกายของชายหนุ่มกลับเกิดปฏิกิริยาตอบสนองจนเกินต้านทาน

เขาคงการเธอ เขาเคยพบกับความเย้ายวนใจที่ก่อให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนองทางร่างกายอย่างทันทีทันใดมาแล้วก่อนหน้านี้ แต่ความจากภาพที่ค่อนข้างเย้ายวนใจ ไม่ว่าจะเป็นลักษณะการเดิน การแต่งกาย หรือท่าทางเย้ายวน และ แดพเธอริน เพรสคั้นไม่ได้แสดงสิ่งเหล่านี้เลยแม้

แต่น้อย

มันเป็นสิ่งที่น่างงจนอย่างยิ่ง แต่หาใช้ความประหลาดใจที่ทำให้เขาเสียอารมณ์ เสน่ห์ดึงดูดใจภายนอกอย่างรุนแรงเช่นนี้ย่อมจะทำให้งานของชายหนุ่มในส่วนของการหลอกล่อหญิงสาวง่ายขึ้นมาก และก่อนหน้านี้แผนการที่เขาได้เตรียมไว้นั้นก็ไม่ได้คำนึงถึงความเย้ายวนใจของเขาเลย ประเทศชาติต้องเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรกเสมอ ครบครันมาเป็นทั้งสอง ส่วนความต้องการและความปรารถนาของเขาถึงสิ่งทีมาเป็นอันดับสุดท้าย

ชายหนุ่มค่อยๆ เดินตรงเข้าไป หยุดชะงักเล็กน้อยเมื่อเดินถึงด้านซ้ายของหญิงสาว และเมื่อเด็กชายตัวน้อยได้เดินแยกไป ดวงดาสิแซฟไฟร์เข้มจัดของเธอก็กวาดสำรวจไปทั่วห้องอย่างรวดเร็ว โดยเธอกวัดสายดาผ่านเขาไปอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็เบนสายดากลับมาเพื่อจดจ้องไปยังผู้ช่วยคนหนึ่งที่กำลังมายืนอยู่ด้านหน้าของโต๊ะ

แต่ขณะที่หญิงสาวกำลังใช้สายดาสำรวจอย่างละเอียดถี่ถ้วนและจดจ้องอยู่กับบางสิ่งบางอย่าง เธอก็ยังเบนสายดากลับมาที่จามิร และจ้องค้างอยู่อย่างนั้น เขาประสานสายดากับเธอ และหลบสิ่งเกิดรอบๆ ข้างเมื่อผู้ช่วยคนที่เธอให้ความช่วยเหลือเดินห่างออกไป เธอไม่ได้สนใจสนใจคนที่ยืนถัดไปเลยด้วยซ้ำเนื่องจากยังคงจดจ้องความสนใจอยู่กับชายหนุ่ม

หญิงสาว แสดงอาการราวกับพร้อมเตรียมรับการโจมตีและเขาก็ส่งยิ้มให้เธอ

เจ็น ร่างท่อนของเธอดูเครียดเขม็งขึ้นมา ทันควันและ แก้มทั้งสองข้างก็เป็นสีชมพูระเรื่อ แต่ทว่าก็ยังไม่เบนสายดาหลบไปทางอื่น

รอยยิ้มของเขากำลังขึ้นเป็นรอยหยักอย่างน่าดู ทั้งนี้เพื่อเป็นการเสริมให้งานของเขากลายเป็นเรื่องง่ายๆ ไม่ยุ่งยาก นั่นคือการแปรเปลี่ยนเสน่ห์ดึงดูดใจให้กลายเป็นความปรารถนาจะเข้าพิธีวิวาห์

"คุณพรศักดิ์! ตั้งใจหน่อย ยังมีคนรอรับบริการของคุณอยู่นะ"

แคทเธอรีนผู้เคร่งครัดและช่างคั่งคั่งดั่งเสียงกงจะ ไม่ระแคะ
ระคายแม้แต่น้อยกับการที่เนโรลด์ เพรสตัน เจ้านายใหญ่ได้ช่วยเหลือเธอ
และสรุปนิยามสั้นๆ เกี่ยวกับลูกสาวของเธอให้จามีร์ฟัง

แคทเธอรีนหันขวับกลับไปทันทีและเขียนอย่างที่สุด แต่ทว่าก็
ไม่มีอาการพูดกะกุกกะ กักขะคอบหญิงสูงวัยผู้นั้น

"ขอโทษค่ะ ฉันใจลอยนิดหน่อย" หญิงสาวหันกลับไปยังคนที่ยืน
อยู่ถัดไป กล่าวคำขอโทษอีกครั้งหนึ่งและเขย่งลามขึ้นเพื่อให้ความช่วยเหลือ
กับผู้เข้ามาใช้บริการ โดยไม่ได้สนใจหัวหน้าเธออีกต่อไป

หญิงสูงวัยส่งเสียงคำในลำคอและเดินฉับๆ จอก ไปราวกับพวก
แม่ทัพใจแคบและเห็นแก่ตัวที่โดนรับทรัพย์สินซึ่งได้มาจากการสู้รบ

ชายหนุ่มรจนนกระทั้งเจ้าหล่อนเดินไปจนถึงแถวสุดท้าย จากนั้น
ก็เดินเข้าไปพักหายใจแคทเธอรีน "สวัสดีครับ"

หญิงสาวยิ้ม นัยน์ตาคู่นั้นของเธอยิ่งปลุกเร้าเขามากยิ่งขึ้น และ
ความเป็นยายก็กลับมาเยือน นึกอีกครั้งเมื่อเขื่อนเขย่งขึ้นว่า

"สวัสดีค่ะ มีอะไรให้ช่วยมั๊ยคะ?"

"ผมกำลังสนใจกล้องดูดาวโบราณแบบต่างๆ นะครับ แล้วก็ประ-
วัติศาสตร์การดูดวงดาว บางทีคุณอาจแนะนำอะไรผมได้บ้าง"

แววตาของเธอแวววับด้วยความสนใจทันที "นี่เป็นกิจกรรมยามว่าง
อันใหม่ของคุณหรือคะ?"

"ประมาณนั้นเลยครับ" จามีร์ได้ลึกลับพ้องของหญิงสาวเมื่อไม่นาน
มานี้ในเรื่องดังกล่าว จึงรู้ว่าพ้องของเขาและแคทเธอรีนมีความสนใจอย่าง
หลงใหลเกี่ยวกับการดูดวงดาว สมัยโบราณ แม้ว่าตั้งแต่พ้องของเขาได้เสีย
ชีวิต หนังสือทุกเล่มก็ยังคงถูกเก็บรักษาไว้ที่หอดูดาวในพระราชวังแควดาร์
โดยไม่มีใครไปแตะต้อง

"นี่เป็นหนังสือในกิจกรรมที่ฉันสนใจอย่างมากเลยล่ะ ถ้าคุณพอมีเวลาสักสองสามนาที ฉันจะพาคุณไปดูชั้นหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้และก็คงจะแนะนำหนังสือให้สักสองสามเล่มซึ่งคิดว่าเป็นหนังสือที่น่าสนใจมาก"

"ด้วยความยินดีอย่างยิ่งครับ"

๒๒๒
หกทศวรรษต่อมาหัวใจเข้าปอดอย่างหนักหน่วง พยายามจะจับอาการหัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะ ขณะเดินนำชายหนุ่มรูปหล่อ และค่อนข้างน่าประทับใจไปยังส่วนหนึ่งของหนังสือแนววิชาการในบริเวณห้องสมุด

รัศมีเจ็ดจั่วจบตัวเขาไม่สามารถจะหยุดยั้งพลังอำนาจที่เปล่งประกายออกมาอย่างเหลือล้นและเพียงพอจะทำให้ชีวิตของเธอเดินไม่เป็นสำเนียง เนื่องจากอุปสรรคทั้งหมดของเขาขัดแย้งกับลักษณะเจ้าชายในฝันของเธอเหลือเกิน และนั่นก็สามารถทำให้สติของเธอกระเจิดกระเจิงได้

ผู้ชายคนนี้อัจฉริยะอย่างน้อยหกฟุตสองนิ้ว กล้ามเนื้อแข็งเกร่ง บ่งบอกถึงการจอกำลังเป็นประจำและตอนนี้เขาก็นอนอยู่เคียงข้างเรือนร่างสูงห้าฟุตเจ็ดนิ้ว จนหญิงสาวรู้สึกตัวเองตัวเล็ก กระจั๊วรัยเหลือเกิน

ทั้งที่จริง ๆ แล้วเธอก็ไม่ใช่ผู้หญิงตัวเล็กเลย เธอ นมค้ำยัลบราวกับแพรวไหมของเขากุญแจยิ่งกว่าดวงตาของเขาเสียอีก และถ้าเขาจะไม่พูดสำเนียงภาษาอังกฤษได้เลิศเลอสมบูรณ์แบบขนาดนั้น เธอก็คงคิดว่าเขาเป็นซิกในฝันแน่ๆ

ระลอกคลื่นแห่งความปรารถนาที่ไม่คุ้นเคยสาดซัดเข้าใส่หญิงสาว ส่งผลให้เธอต้องกลืนหายใจเป็นระยะและรู้สึกสับสนงงงวยในบัดดล

ชายหนุ่มยังไม่ได้สัมผัสเธอเลยด้วยซ้ำ และ หญิงสาวก็มีความเชื่อ

มาตลอดชีวิตว่าการรู้สึกถึงความร่ำรวยในลักษณะนี้คงต้องมาจากการสัมผัส แต่เธอก็คิดผิด

ทั้งสองเดินมาหยุดอยู่หน้าชั้นหนังสือชั้นหนึ่ง จากนั้นหญิงสาวก็ดึงหนังสือออกมาหนึ่งเล่มและส่งให้ชายหนุ่ม

"นี่เป็นหนังสือเล่มโปรดของฉันเลยล่ะ ฉันมีเล่มนี้ตั้งแต่พิมพ์ครั้งแรกอยู่ที่บ้านด้วย"

เขาจับหนังสือไปโดยปล่อยให้ชายหนุ่มสัมผัสอย่างแผ่วเบา กับนิ้วของเธอ หญิงสาวจะลดยหลังทันทีเนื่องจากตื่นตระหนกกับสัมผัสนั้น เร็วร่างของเธอสั่นเหวี่ยงแบบที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อนเลย แต่ก็ยังใช้ความพยายามอย่างสุดความสามารถจ้องมองเขาอย่างไม่แสดงความรู้สึกใด ๆ กับความใกล้ชิดของทั้งสอง

"ขอโทษครับ" นายนาคาสึกำลังจะเดินจากมาที่เธอ จนหญิงสาวยังรู้สึกสทึบกระเจิงกระเจิงมากยิ่งขึ้น

หญิงสาวสั่นศีรษะ แต่ก็ยังไม่สามารถจะจับความรู้สึกกระดากอายอย่างรุนแรงซึ่งกำลังคิดลนไปทุกอณูของเรือนร่างเธออีกครึ่ง "ไม่มีอะไร" มันยิ่งกว่าไม่มีอะไร หรือว่า มันก็ดั่งมีบ้าง

ชายหนุ่มเปิดหนังสือดูคร่าว ๆ และ หญิงสาวก็รู้ว่าเธอควรจะไปได้แล้ว แต่ทว่าก็ไม่สามารถบังคับขาให้เดินกลับไปยังโต๊ะของเธอได้

เสียงหนังสือปิดลงดังพริบ ตามด้วยดวงคาสึกกำลังจะเดินจากมาที่หญิงสาวอีกครั้ง

"แล้วมีเล่มอื่นที่คุณจะแนะนำได้อีกมั๊ยครับ?"

"มีค่ะ" หญิงสาวใช้เวลากว่าสิบนาทีในการแนะนำหนังสือเล่มอื่นๆ อีก ทั้งยังแนะนำวารสารสองเล่มซึ่งชายหนุ่มอาจจะสนใจสิ่งอื่นก็ได้

"ขอบคุณมากครับ คุณ..."

"เพรสคอตต์ค่ะ แต่เรียกแคทเธอรีนจะดีกว่า"

"มหมามีร์ครับ"

"นั่นเป็นชื่อภาษาอาหรับนี่คะ"

ริมฝีปากของชายหนุ่มบิเคเล็กน้อย "ครับ"

"แต่สำเนียงภาษาอังกฤษของคุณไม่มีทีติเลย" ช่างเป็นคำพูดที่
เงี้ยวเสีย ในเมื่อมีชาวอาหรับมากมายอาศัยอยู่ในแถบซีแอตเทิล และ ลูก
หลานรุ่นที่สองหรือสามของคนเหล่านั้นก็กลายเป็นชาวอเมริกันอย่างสม
บูรณ์แบบ

"ครับ มันต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว" ชายหนุ่มพูดทอเคลียงนุ่จน
ความรู้สึกภายในของเธอบวมทลล มละ ลาย "อาจารย์ผู้สอนในพระราชม
วงศ์จะไม่พอใจเป็นอย่างมากถ้าลูกศิษย์คนใดคนหนึ่งของเขาพูดภาษา
อังกฤษผิดเพี้ยนไปจากสำเนียงอันสมบูรณ์แบบแม้แต่เพียงนิดเดียว"

"พระราชมวงศ์?" หญิงสาวพูดจก มาด้วยอาการเกือบระสำคัญ

"ขอโทษด้วยครับ ผมคืออาหมีร์ บิน โฆมาร์ ซัล เควดาร์ เจ้าชาย
แห่งราชวงศ์เจฮาน"

ทั้งที่หญิงสาว กำลังหายใจอยู่ แต่ก็รู้สึกราวกับว่าปอดของเธอยัง
คงได้รับออกซิเจนไม่เพียงพอ

เจ้าชายเนี่ยนะ?

นี่เรากำลังยืนคุยกับเจ้าชายมามากกว่าสิบนาทีแล้ว ไหนยังจะ
ความปรารถนาในตัวเขามาก!

โอ้พระเจ้า เจ้าความคิดกลัวๆ กลัวๆ ที่ว่าจะชวนเขาไปเข้าร่วม
ชุมนุมครั้งต่อไปของชมรมกำลังดูราวกับว่าจินตนาการหายวับไปกับตา
แต่โชคร้ายเหลือเกินที่เสนห์ดึงดูดใจของเขาหาได้เป็นเช่นนั้นไม่

หญิงสาว กลืนน้ำลาย "แล้วมีอะไรจะให้ฉันช่วยอีกมั๊ยคะ?"

"ผมรบกวนเวลาของคุณมากเกินไปแล้วครับ"

"มีชมรมคนรักกำลังดูราวกับว่ารวมตัวกันอยู่ในซีแอตเทิลคะ"

หญิงสาวโพล่งออกมาอย่างไม่มีปี่ไม่มีขลุ่ย เนื่องจากไม่สามารถให้มันจบลงแบบนี้ได้ เธอคงจะไม่ชวนเขาไปที่นั่น แต่เธอก็สามารถบอกเขาเกี่ยวกับการชุมนุมนั้นได้

"ครับ?"

"พวกเขาจะมีการชุมนุมกันคืนนี้ล่ะ" หญิงสาวบอกกล่าวเรื่องเวลาและสถานที่

"แล้วผมจะพบคุณที่นั่นหรือเปล่า" ชายหนุ่มถามขึ้น

"อาจจะไม่ล่ะ" จริงๆ หญิงสาวก็ไปที่นั่น เพียงแต่เธอจะเฝ้าอยู่ด้านหลังของห้อง และผู้ช่วยคนนี้ก็คงไม่ใช่ลักษณะของคนที่น่าสนใจจะสอดส่ายสายตามองสิ่งที่อยู่รอบๆ กับสายตา

ตัวเธอก็ไม่พอใจอย่างที่สุดเช่นกัน แต่เธอไม่รู้วิธีแหวกกฎของมัน แม้เพียงสักครั้งหนึ่งในชีวิต

"คุณจะไม่ไปหรือครับ?" เขาอุทานทางเหนือ นึกหวังจริงๆ จังๆ

"ฉันไปเป็นประจำอยู่แล้วล่ะ"

"ถ้าอย่างนั้นผมก็ต้องพบคุณสิ"

หญิงสาวไหวไหวเล็กน้อย "มันเป็นชมรมที่ใหญ่มาก ชมรมหนึ่งทีเดียว"

"ผมจะรอคุณ แดทเธอจีน"

เธอเกือบจะไม่สามารถยับยั้งตัวเองที่จะโพล่งคำถามออกไปว่า "ทำไม?" แต่ก็เลือกส่งยิ้มให้เขาแทน "เราอาจจะพบกันอีกครั้งโดยบังเอิญก็ได้"

"ผมไม่ปล่อยให้เรื่องแบบนี้ขึ้นอยู่กับโชคชะตาหรอกครับ"

เขาช่างเป็นชายหนุ่มที่เชื่อมั่นในตัวเอง อย่างไม่ต้องสงสัย

"ถ้าอย่างนั้นก็รอคุณที่นี่แล้วกันล่ะ"

หญิงสาวหันกลับเพื่อเดินออกไป เพียงเพื่อจะรู้สึกผิด หวังขึ้นมา

คังคิงๆ เมื่อชายหนุ่มไม่คิดจะรังแกเธอได้เลย แต่ยังไม่กล้าถาม เขาบอกว่าจะรอ
เธอ

ชายหนุ่มยิ้มหนังสือทั้งหมดที่เธอได้แนะนำไปและหลังจากนั้นไม่กี่
กิโลเมตรเขาก็ออกไปจากห้องสมุด

แคทเธอรีนเฝ้ามองคนที่ชายหนุ่มเดินออกไป กระทั่งถึงสิ่ง
หนึ่ง นั่นคือ ชีคในฝันของเธอมีตัวคนขึ้นมาแล้ว

เขาคือจามิ

